ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2008 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-5/06 και C-23/06 έως C-36/06,

με αντικείμενο αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ που υποβλήθηκαν από το Finanzgericht Düsseldorf (Γερμανία) (C-5/06) και το Tribunal de grande instance της Nanterre (Γαλλία) (C-23/06 έως C-36/06) αντιστοίχως με αποφάσεις της 2ας και της 5ης Ιανουαρίου 2006, οι οποίες περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 9 και στις 20 Ιανουαρίου 2006, στο πλαίσιο των δικών

Zuckerfabrik Jülich AG, πρώην Jülich AG (C-5/06)

κατά

Hauptzollamt Aachen

και

Saint Louis Sucre SNC (C-23/06),

Société des Sucreries du Marquenterre SA (C-24/06),

SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA) (C-25/06),

* Γλώσσες διαδικασίας: η γερμανική και η γαλλική.

SA Lesaffre Frères (C-26/06),

Tereos, παρεμβαίνουσα υπέρ της Sucreries, Distilleries des Hauts de France (C-27/06),

SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré fils (C-28/06),

SA Sucreries de Toury et Usines Annexes (C-29/06),

Tereos (C-30/06),

Tereos, παρεμβαίνουσα υπέρ της SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF (C-31/06),

Cristal Union (C-32/06),

Sucrerie Bourdon (C-33/06),

SA Sucrerie de Bourgogne (C-34/06),

SAS Vermendoise Industries (C-35/06),

SA Sucreries et Raffineries d'Erstein (C-36/06)

κατά

Directeur général des douanes et droits indirects,

Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen (εισηγητή), K. Schiemann, J. Makarczyk και C. Toader, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Μαρτίου 2007,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Zuckerfabrik Jülich AG (πρώην Jülich AG), εκπροσωπούμενη από τον H.-J. Prieß, Rechtsanwalt,

— η Saint Louis Sucre SNC, εκπροσωπούμενη από τον S. Le Roy, avocat,

— η εταιρία Sucreries du Marquenterre SA καθώς και οι εταιρίες SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA), SA Lesaffre Frères, Tereos, παρεμβαίνουσα υπέρ της Sucreries, Distilleries des Hauts de France, SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré fils, SA Sucreries de Toury et Usines Annexes, Tereos, Tereos, παρεμβαίνουσα υπέρ της SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF, Cristal Union, Sucrerie Bourdon, SA Sucrerie de Bourgogne, SAS Vermendoise Industries και SA Sucreries et Raffineries d'Erstein, εκπροσωπούμενες από τον N. Coutrelis, avocat,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Lumma και U. Forsthoff, επικουρούμενους από τον L. Harings, Rechtsanwalt,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues καθώς και τις A. Colomb και A.-L. During,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Β. Κοντόλαιμο καθώς και τις Ε. Σβολοπούλου και Σ. Χαριτάκη,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. Aiello, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. Nolin και F. Erlbacher, καθώς και τη C. Cattabriga,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιουνίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Οι αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 15 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 178, σ. 1), το κύρος του άρθρου 6, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής της 20ής Φεβρουαρίου 2002, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 50, σ. 40), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1140/2003 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ L 160, σ. 33), καθώς και το κύρος, πρώτον, του κανονισμού (ΕΚ) 1837/2002 της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2002, για τον καθορισμό, όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2001/2002, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής καθώς και του συντελεστή της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 278, σ. 13), δεύτερον, του κανονισμού (ΕΚ) 1762/2003 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2002/2003, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 254, σ. 4) και, τρίτον, του κανονισμού (ΕΚ) 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 316, σ. 64).

2 Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν, αντιστοίχως, στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Zuckerfabrik Jülich AG (στο εξής: Jülich), παραγωγού ζάχαρης, και του Hauptzollamt Aachen (Γερμανία) σχετικά με το ποσόν της εισφοράς επί της παραγωγής για την περίοδο εμπορίας 2003/2004 στο πλαίσιο της χρηματοδότησης της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης καθώς και στο πλαίσιο των διαφορών μεταξύ, αφενός, της εταιρίας Saint Louis Sucre SNC (στο εξής: Saint Louis Sucre) και λοιπών παραγωγών ζάχαρης, ήτοι της εταιρίας Sucreries du Marquenterre SA και των εταιριών SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA), SA Lesaffre Frères, Tereos, παρεμβαίνουσας υπέρ της Sucreries, Distilleries des Hauts de France, SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré fils, SA Sucreries de Toury et Usines Annexes, Tereos, Tereos, παρεμβαίνουσας υπέρ της SAS Sucrerie du

Littoral Groupe SDHF, Cristal Union, Sucrerie Bourdon, SA Sucrerie de Bourgogne, SAS Vermendoise Industries και SA Sucreries et Raffineries d'Erstein (στο εξής, από κοινού: Sucreries du Marquenterre κ.λπ.) και αφετέρου, του Directeur général des douanes et droits indirects και του Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers (Γαλλία), σχετικά με τις εισφορές που καταβλήθηκαν για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004 στο πλαίσιο της χρηματοδότησης της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης.

Το νομικό πλαίσιο

3 Σύμφωνα με την ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1260/2001:

«Οι λόγοι που οδήγησαν μέχρι τώρα την Κοινότητα να διατηρήσει για τους τομείς της ζάχαρης, της ισογλυκόζης και του σιροπιού ινουλίνης το καθεστώς ποσοστώσεων παραγωγής εξακολουθούν και σήμερα να ισχύουν. Εντούτοις, επήλθαν ορισμένες τροποποιήσεις του καθεστώτος για να ληφθεί υπόψη η πρόσφατη εξέλιξη της παραγωγής και για να δοθούν στην Κοινότητα τα αναγκαία μέσα για να εξασφαλίσει με δίκαιο και αποτελεσματικό τρόπο την πλήρη χρηματοδότηση από τους ίδιους τους παραγωγούς των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων που απορρέουν από τη σχέση μεταξύ της κοινοτικής παραγωγής και κατανάλωσής της και για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από τις συμφωνίες στις οποίες κατέληξαν οι πολυμερείς εμπορικές διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης, στο εξής: συμφωνίες GATT […]»

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 15 του κανονισμού 1260/2001 ορίζουν τα εξής:

«11) Η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης βασίζεται, αφενός, στην αρχή της ακέραιης οικονομικής ευθύνης των παραγωγών για κάθε

περίοδο εμπορίας για τις ζημίες που οφείλονται στη διάθεση των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής στο πλαίσιο των ποσοστώσεων σε σχέση με την εσωτερική κατανάλωση και, αφετέρου, σε ένα καθεστώς διαφοροποιημένων εγγυήσεων των τιμών διάθεσης ανάλογα με τις ποσοστώσεις παραγωγής κάθε επιχείρησης σύμφωνα με την αρχή της πραγματικής παραγωγής κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου αναφοράς.

12) Δεδομένου ότι οι δεσμεύσεις για μείωση της στήριξης κατά την εξαγωγή ανελήφθησαν κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, πρέπει να καθοριστούν οι υφιστάμενες βασικές ποσότητες ζάχαρης και ισογλυκόζης και των ποσοστώσεων σιροπιού ινουλίνης, και συγχρόνως να προβλεφθεί ότι οι σχετικές με αυτές εγγυήσεις μπορούν να προσαρμόζονται, ενδεχομένως, κατά τρόπον που να επιτρέπει, λαμβανομένων υπόψη των βασικών στοιχείων της κατάστασης του τομέα στην Κοινότητα, την τήρηση των υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί στο πλαίσιο της [γεωργικής] συμφωνίας [που συνάφθηκε στο πλαίσιο των συμφωνιών GATT, στο εξής: συμφωνία]. Είναι επιθυμητή η διατήρηση του συστήματος αυτοχρηματοδότησης του τομέα και του καθεστώτος των ποσοστώσεων παραγωγής.

13) Έτσι, η αρχή της ακέραιης οικονομικής ευθύνης θα συνεχίσει διασφαλιζομένη από τις εισφορές των παραγωγών, που συνίστανται στην είσπραξη εισφοράς επί της βασικής παραγωγής που εφαρμόζεται για ολόκληρη την παραγωγή ζάχαρης Α και Β αλλά περιορίζεται στο 2 % της τιμής παρέμβασης της λευκής ζάχαρης, και εισφοράς Β που εφαρμόζεται στην παραγωγή ζάχαρης Β εντός του ανωτάτου ορίου του 37,5 % της τιμής παρέμβασης. Οι παραγωγοί ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης συμμετέχουν, υπό ορισμένους όρους, στις εν λόγω εισφορές. Τα όρια αυτά δεν επιτρέπουν, υπό τις αναφερθείσες προϋποθέσεις, να επιτευχθεί ο στόχος της αυτοχρηματοδότησης του τομέα ανά περίοδο εμπορίας. Θα πρέπει ως εκ τούτου, να προβλεφθεί σε αυτή την περίπτωση η είσπραξη συμπληρωματικής εισφοράς.

14) Η συμπληρωματική εισφορά πρέπει να καθοριστεί για κάθε επιχείρηση, σύμφωνα ιδίως με την αρχή της ίσης μεταχείρισης, βάσει της συμμετοχής της

στα έσοδα από τις εισφορές επί της παραγωγής που θα έχει καταβάλει κατά τη διάρκεια της σχετικής περιόδου εμπορίας. Για το σκοπό αυτό, θα πρέπει να καθοριστεί ένας συντελεστής που θα ισχύει για ολόκληρη την Κοινότητα και θα αντιπροσωπεύει, για την εν λόγω περίοδο εμπορίας, τη σχέση μεταξύ, αφενός, της συνολικής διαπιστωθείσας ζημίας και, αφετέρου, του συνόλου των εσόδων που προέρχονται από τις εισφορές στην εν λόγω παραγωγή. Εξάλλου, πρέπει να προβλεφθούν οι όροι για τη συμμετοχή των πωλητών τεύτλων και ζαχαροκάλαμων στην απορρόφηση της ζημίας που δεν καλύπτεται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας.

(15) Οι ποσοστώσεις παραγωγής, που κατανέμονται σε κάθε επιχείρηση του τομέα της ζάχαρης είναι δυνατόν, στη διάρκεια της δεδομένης περιόδου εμπορίας, να οδηγήσουν, ως αποτέλεσμα της κατανάλωσης, της παραγωγής, των εισαγωγών, των αποθεμάτων, των μεταφορών, καθώς και της αναμενόμενης μέσης ζημίας που επιβαρύνει το καθεστώς αυτοχρηματοδότησης, σε όγκο εξαγωγής που υπερβαίνει τον όγκο που έχει καθοριστεί από τη συμφωνία. Επομένως, πρέπει να προβλεφθεί η προσαρμογή, για κάθε περίοδο εμπορίας, των εγγυήσεων που απορρέουν από τις ποσοστώσεις για να καθίσταται δυνατή η τήρηση των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Κοινότητα.»

5 Επομένως, το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1260/2001 προβλέπει ότι τα κράτη μέρη χορηγούν ποσόστωση Α και ποσόστωση Β σε κάθε επιχείρηση που παράγει ζάχαρη, σε κάθε επιχείρηση που παράγει ισογλυκόζη και σε κάθε επιχείρηση που παράγει σιρόπι ινουλίνης που είναι εγκατεστημένη στο έδαφός τους και για την οποία προβλέπεται ποσόστωση Α και ποσόστωση Β κατά την περίοδο εμπορίας 2000/2001.

6 Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, οι εν λόγω ποσοστώσεις χορηγούνται λαμβανομένων υπόψη των βασικών ποσοτήτων Α και Β για κάθε περιοχή παραγωγής.

7 Από τα άρθρα ιδίως 7, παράγραφος 1, 10, παράγραφοι 3 έως 5, 13, παράγραφος 1, και 27, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι οι ποσοστώσεις ζάχαρης Α και Β αποτελούν εγγυημένες ποσότητες που δύνανται είτε να διατεθούν στην αγορά της Κοινότητας ή ενδεχομένως να αποτελέσουν αντικείμενο μέτρων παρέμβασης εκ μέρους των κρατών μελών είτε να εξαχθούν τυγχάνοντας επιστροφών κατά την εξαγωγή.

8 Από το άρθρο 15, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 1260/2001, σε συνδυασμό με την ενδέκατη και δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού, προκύπτει ότι για τις ζημίες που οφείλονται στη διάθεση των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής στο πλαίσιο των ποσοστώσεων σε σχέση με την εσωτερική κατανάλωση προβλέπονται εισφορές επί της παραγωγής που εισπράττονται, μεταξύ άλλων, από τους παραγωγούς ζάχαρης.

9 Όσον αφορά τον υπολογισμό των εισφορών αυτών, το εν λόγω άρθρο 15 ορίζει τα εξής:

«1. Πριν από το τέλος κάθε περιόδου εμπορίας, διαπιστώνεται:

α) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·

β) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που διατίθεται για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας κατά τη διάρκεια της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·

γ) το πλεόνασμα που είναι δυνατόν να εξαχθεί αφού αφαιρεθεί η ποσότητα που αναφέρεται στο στοιχείο α΄ από την ποσότητα που αναφέρεται στο στοιχείο β΄·

δ) ο προβλεπόμενος μέσος όρος ζημιών ή ο προβλεπόμενος μέσος όρος εσόδων ανά τόνο ζάχαρης για τις εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου εμπορίας·

Αυτός ο μέσος όρος ζημιών ή εσόδων ισούται με τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που υπολογίζονται επί του συνολικού όγκου των εξαγωγών για τις οποίες έχουν αναληφθεί οι εν λόγω υποχρεώσεις·

ε) η προβλεπόμενη συνολική ζημία ή τα προβλεπόμενα συνολικά έσοδα που υπολογίζονται με τον πολλαπλασιασμό του πλεονάσματος που αναφέρεται στο στοιχείο γ΄ με τη μέση ζημία ή το μέσο όρο εσόδων που αναφέρονται στο στοιχείο δ΄.

2. Πριν από το τέλος της περιόδου εμπορίας 2005/2006 και με την επιφύλαξη του άρθρου 10, παράγραφοι 3 έως 6, διαπιστώνονται σωρευτικά για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002 έως 2005/2006:

α) το [εξαγώγιμο] πλεόνασμα που ορίζεται βάσει των στοιχείων της πραγματικής παραγωγής ζάχαρης Α, Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β, αφενός, και της οριστικής ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης, αφετέρου, που διατέθηκαν για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας·

β) ο μέσος όρος ζημιών ή εσόδων ανά τόνο ζάχαρης που προκύπτει από το σύνολο των υποχρεώσεων πραγματοποίησης εξαγωγών που έχουν αναληφθεί, σύμφωνα με τον κανόνα υπολογισμού που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο δ΄, δεύτερο εδάφιο·

γ) οι συνολικές ζημίες ή τα συνολικά έσοδα με τον πολλαπλασιασμό του πλεονάσματος που αναφέρεται στο σημείο α΄ με το μέσο όρο ζημιών ή το μέσο όρο εσόδων που αναφέρονται στο σημείο β΄·

δ) το συνολικό άθροισμα των εισφορών βασικής παραγωγής και των εισφορών Β που έχουν εισπραχθεί.

Η προβλεπόμενη συνολική ζημία ή τα προβλεπόμενα συνολικά έσοδα που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχείο ε΄, προσαρμόζονται βάσει της διαφοράς μεταξύ των διαπιστώσεων που αναφέρονται στα στοιχεία γ΄ και δ΄.

3. Αν από τις διαπιστώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1 αποδειχθεί, μετά την προσαρμογή σύμφωνα με την παράγραφο 2 [...], ενδεχόμενη συνολική ζημία, αυτή διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου εμπορίας. Το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως εισφορά επί της βασικής παραγωγής για την παραγωγή τους ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β.

[...]

4. Όταν το ανώτατο όριο της εισφοράς επί της βασικής παραγωγής δεν [καθιστά δυνατή] την εξ ολοκλήρου κάλυψη της συνολικής ζημίας που αναφέρεται στην παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, το υπόλοιπο διαιρείται δια της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Β, ισογλυκόζης Β και σιροπιού ινουλίνης Β που παράγεται για λογαριασμό της εν λόγω περιόδου εμπορίας. Το ποσό που προκύπτει εισπράττεται από τους παραγωγούς ως εισφορά Β για την παραγωγή τους ζάχαρης Β, ισογλυκόζης Β και σιροπιού ινουλίνης Β.

[...]

6. Όλες οι ζημίες που [απορρέουν] από τη χορήγηση επιστροφών στην παραγωγή που αναφέρονται στο άρθρο 7 παράγραφος 3 λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της συνολικής ζημίας που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο ε΄.

7. Οι εισφορές που αναφέρονται στο παρόν άρθρο εισπράττονται από τα κράτη μέλη.

8. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 42, παράγραφος 2, και ιδίως:

— τα προς είσπραξη ποσά των εισφορών,

[…]»

10 Το άρθρο 16 του κανονισμού 1260/2001 ορίζει τα εξής:

«1. Εφόσον για μία περίοδο εμπορίας η συνολική ζημία που διαπιστώθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφοι 1 και 2, δεν καλύπτεται εξ ολοκλήρου από τα έσοδα των εισφορών επί της παραγωγής στο πλαίσιο της ίδιας περιόδου εμπορίας μετά την εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφοι 3, 4 και 5, εισπράττεται από τους παραγωγούς ζάχαρης συμπληρωματική εισφορά, με την επιφύλαξη του άρθρου 4, για να καλυφθεί εξ ολοκλήρου το μέρος της εν λόγω συνολικής ζημίας που δεν καλύπτεται από τα εν λόγω έσοδα.

2. Η συμπληρωματική εισφορά καθορίζεται για κάθε επιχείρηση παραγωγής ζάχαρης, κάθε επιχείρηση παραγωγής ισογλυκόζης και κάθε επιχείρηση παραγωγής σιροπιού ινουλίνης με την εφαρμογή στο συνολικό ποσό που οφείλει η επιχείρηση στο πλαίσιο των εισφορών στην παραγωγή της εν λόγω περιόδου εμπορίας ενός συντελεστή που πρόκειται να προσδιοριστεί. Ο συντελεστής αυτός αντιπροσωπεύει για την Κοινότητα τη σχέση μεταξύ της συνολικής διαπιστωθείσας ζημίας για την εν λόγω περίοδο εμπορίας σε εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφοι 1 και 2, και των εσόδων της εισφοράς στη βασική παραγωγή και της εισφοράς Β που οφείλονται από τους ζαχαροβιομήχανους, τους βιομήχανους ισογλυκόζης και τους βιομήχανους σιροπιού ινουλίνης στο πλαίσιο της ίδιας περιόδου εμπορίας, μειωμένη κατά 1.

[…]

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, και ιδίως ο συντελεστής που αναφέρεται στην παράγραφο 2, θεσπίζονται με τη διαδικασία του άρθρου 42, παράγραφος 2.»

11 Δυνάμει, μεταξύ άλλων, των άρθρων 15, παράγραφος 8, και 16, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέδωσε τον κανονισμό 314/2002.

12 Το άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού όριζε, στην αρχική του διατύπωση, τα εξής:

«Η ποσότητα που πρέπει να διαπιστωθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού […] 1260/2001 καθορίζεται με βάση το άθροισμα των ακόλουθων ποσοτήτων:

α) των ποσοτήτων ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που διατέθηκαν στην Κοινότητα για άμεση κατανάλωση και για κατανάλωση μετά από μεταποίηση από τις βιομηχανίες που χρησιμοποιούν τα προϊόντα αυτά·

β) των ποσοτήτων μετουσιωμένης ζάχαρης·

γ) των ποσοτήτων ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που εισήχθησαν από τρίτες χώρες υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων.

Αφαιρείται από το άθροισμα που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο το άθροισμα των ποσοτήτων ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που εξήχθησαν προς τρίτες χώρες υπό τη μορφή μεταποιημένων προϊόντων και των ποσοτήτων βασικών προϊόντων εκφραζόμενων σε λευκή ζάχαρη για τις οποίες εκδόθηκαν τίτλοι επιστροφής στην παραγωγή, που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού […] 1260/2001.»

13 Η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1140/2003 ως εξής:

«Η ποσότητα που διατέθηκε για την κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας που θα διαπιστωθεί σε εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 καθορίζεται με βάση το άθροισμα των ποσοτήτων, εκφρασμένων σε λευκή ζάχαρη, των ζαχάρων και των σιροπιών που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ έως δ΄ του παρόντος κανονισμού, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης:

α) που είναι αποθεματοποιημένες στην αρχή της περιόδου·

β) που έχουν παραχθεί με τις ποσοστώσεις Α και Β·

γ) που έχουν εισαχθεί σε φυσική κατάσταση·

δ) που περιέχονται στα εισαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα.

Από το άθροισμα που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο αφαιρούνται οι ποσότητες, εκφρασμένες σε λευκή ζάχαρη, ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης:

α) που εξήχθησαν σε φυσική κατάσταση·

β) που περιέχονται στα εξαχθέντα μεταποιημένα προϊόντα·

γ) που είναι αποθεματοποιημένες στο τέλος της περιόδου εμπορίας·

δ) που έχουν αποτελέσει αντικείμενο τίτλου επιστροφών στην παραγωγή αναφερόμενων στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού […] 1260/2001.

[…]»

14 Το άρθρο 6, παράγραφος 5, του κανονισμού 314/2002 ορίζει τα εξής:

«Θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού [...] 1260/2001, [εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις στο πλαίσιο της τρέχουσας περίοδου εμπορίας]:

α) όλες οι ποσότητες ζάχαρης που εξάγονται σε φυσική κατάσταση με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή που καθορίζονται με διαγωνισμούς που προκηρύσσονται κατά την εν λόγω περίοδο εμπορίας·

β) όλες οι ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που εξάγονται σε φυσική κατάσταση με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή, που καθορίζονται περιοδικώς βάσει των πιστοποιητικών εξαγωγής που εκδίδονται κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου εμπορίας·

γ) όλες οι προβλεπόμενες εξαγωγές ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων με επιστροφές ή εισφορές κατά την εξαγωγή, που καθορίζονται προς το σκοπό αυτό κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου — οι εν λόγω ποσότητες κατανέμονται εξίσου εφ' όλης της περιόδου εμπορίας.

Για τον υπολογισμό [του προβλεπόμενου μέσου όρου ζημιών] που αναφέρεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού [...] 1260/2001 λαμβάνονται επίσης υπόψη οι επιστροφές στην παραγωγή για τις ποσότητες βασικών προϊόντων εκφραζόμενων σε λευκή ζάχαρη για τις οποίες έχουν εκδοθεί στη διάρκεια της εν λόγω περιόδου εμπορίας τίτλοι επιστροφής στην παραγωγή, που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού.»

15 Οι εισφορές επί της παραγωγής καθορίσθηκαν, για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004, αντίστοιχα, με τους κανονισμούς 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004, σε εκτέλεση των κανονισμών 1260/2001 και, ενδεχομένως, 314/2002, όπως ο τελευταίος έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό 1140/2003.

Οι διαφορές της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

Η υπόθεση C-5/06

16 Το Hauptzollamt Aachen, με απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2004, καθόρισε την εισφορά επί της παραγωγής της Jülich εφαρμόζοντας, όσον αφορά την εισφορά επί της βασικής παραγωγής για τη ζάχαρη Α και τη ζάχαρη Β, το ποσόν ανά τόνο που προβλέπει το άρθρο 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1775/2004 και, όσον αφορά την εισφορά Β σχετικά με τη ζάχαρη Β, το ποσόν ανά τόνο του άρθρου 1, στοιχείο β΄, του ιδίου κανονισμού.

17 Η Jülich, αφού απορρίφθηκε η αίτηση που υπέβαλε κατά της απόφασης αυτής, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Finanzgericht Düsseldorf, υποστηρίζοντας ότι ο κανονισμός 1775/2004 είναι ανίσχυρος, καθόσον η Επιτροπή είχε υπολογίσει εσφαλμένως τις εισφορές επί της παραγωγής. Αφενός, η Επιτροπή συμπεριέλαβε κακώς, κατά τον υπολογισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος, την ποσότητα των 504 205 τόνων ζάχαρης που εξήχθη από την Κοινότητα υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων για την οποία δεν χορηγήθηκε επιστροφή κατά την εξαγωγή, η δε ποσότητα αυτή, κατά τα λοιπά, δεν προκάλεσε ζημία στον προϋπολογισμό της Κοινότητας. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, για τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών, την ίδια ποσότητα. Ωστόσο, ουδείς αντικειμενικός λόγος δικαιολογεί τη λήψη υπόψη δύο διαφορετικών ποσοτήτων για τον καθορισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος και του μέσου όρου ζημιών ανά τόνο ζάχαρης.

18 Κατά το αιτούν δικαστήριο, αν ο σκοπός της είσπραξης εισφορών επί της παραγωγής περιοριζόταν στην επιβολή οικονομικής συμμετοχής των παραγωγών στα έξοδα διάθεσης των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής, ο καθορισμός ποσών εισφορών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι μόνον ένα τμήμα της εξαχθείσας ζάχαρης έτυχε επιστροφών κατά την εξαγωγή, θα υπερέβαινε το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Finanzgericht Düsseldorf αποφάσισε να αναστείλει την πρόοδο της δίκης και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει την έννοια το άρθρο 15 του κανονισμού [1260/2001] ότι κατά την εξακρίβωση του εξαγώγιμου πλεονάσματος επιτρέπεται να υπολογιστούν μόνον οι προς εξαγωγή ποσότητες ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης για τις οποίες πράγματι χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω εξαγωγής;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, είναι ανίσχυρο το άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού [314/2002], όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό [1140/2003];

3) Σε περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο πρώτο ερώτημα, έχει την έννοια το άρθρο 15 του κανονισμού [1260/2001] ότι τόσο κατά την εξακρίβωση του εξαγώγιμου πλεονάσματος όσο και κατά την εξακρίβωση της μέσης ζημίας ανά τόνο ζάχαρης πρέπει να υπολογιστούν όλες οι εξαγωγές, ακόμη και αν για ένα μέρος αυτών των εξαγωγών κατά την οικεία περίοδο εμπορίας δεν χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω εξαγωγής;

4) Στην περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο, δεύτερο ή τρίτο ερώτημα, είναι ανίσχυρος ο κανονισμός [1775/2004];»

Οι υποθέσεις C-23/06 έως C-36/06

19 Οι εταιρίες Saint Louis Sucre και Sucreries du Marquenterre κ.λπ. υποχρεούνται, ως παραγωγοί ζάχαρης, να καταβάλλουν εισφορές επί της παραγωγής ζάχαρης.

20 Οι εταιρίες αυτές, εκτιμώντας ως υπέρογκα τα ποσά των εισφορών που κατέβαλαν για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004, ζήτησαν τη μερική επιστροφή των εισφορών αυτών από τον επιφορτισμένο με την είσπραξή τους Receveur principal des douanes et des droits indirects de Gennevilliers.

21 Οι ενστάσεις που υποβλήθηκαν για την επιστροφή αυτή απορρίφθηκαν με αποφάσεις του Receveur principal des douanes et des droits indirects de Gennevilliers, της 23ης Φεβρουαρίου 2005, καθόσον τα ποσοστά των αμφισβητούμενων εισφορών προέκυπταν από την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι εταιρίες Saint Louis Sucre και Sucreries du Marquenterre κ.λπ. άσκησαν προσφυγές ενώπιον του Tribunal de grande instance de Nanterre ζητώντας να ακυρωθούν οι εν λόγω αποφάσεις και να διαταχθεί η μερική επιστροφή των αμφισβητούμενων εισφορών, αυξημένων με τους τόκους υπερημερίας.

23 Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης υποστήριξαν ότι η σχετική κοινοτική νομοθεσία προβλέπει διαφορετική λογιστική μεταχείριση της ζάχαρης που εξάγεται υπό μορφή μεταποιημένου προϊόντος μη τυγχάνοντος επιστροφών, αφενός, ενσωματώνοντάς την στο προς χρηματοδότηση εξαγώγιμο πλεόνασμα και, αφετέρου, αποκλείοντάς την από τις ποσότητες που καλούνται «επίμαχη εξαγωγή για την οποία έχει αναληφθεί υποχρέωση», οι οποίες καθιστούν δυνατό τον υπολογισμό του «μέσου όρου ζημιών» προκειμένου να χρηματοδοτηθεί πράγματι η διάθεση του πλεονάσματος αυτού. Επομένως, η Επιτροπή φέρεται να υπερεκτίμησε το ποσόν της εισφοράς για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004 και να μη σεβάστηκε τον σκοπό της αυτοχρηματοδότησης που έχει θέσει το Συμβούλιο.

24 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης αμφισβήτησαν την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 4, του κανονισμού 314/2002 το οποίο, στη διατύπωση που είχε στον κανονισμό 1140/2003, δίδει έναν υπερβολικά ευρύ ορισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος, αντίθετο προς τις αρχές της αναλογικότητας, της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και του περιορισμού της εκτελεστικής εξουσίας της Επιτροπής. Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης αμφισβήτησαν για τους ίδιους λόγους την ισχύ των κανονισμών που καθορίζουν, κατ' εφαρμογή του κανονισμού 314/2002, τα ποσά των εισφορών επί της παραγωγής για τις επίμαχες στην κύρια δίκη περιόδους εμπορίας.

25 Επικουρικώς και σε περίπτωση που θα υπερίσχυε ο ευρύς ορισμός του εξαγώγιμου πλεονάσματος, οι εταιρίες Saint Louis Sucre και Sucreries du Marquenterre κ.λπ. ισχυρίζονται ότι ο σκοπός της αυστηρής αυτοχρηματοδότησης που επιτάσσει ο κανονισμός 1260/2001 δεν θα εξυπηρετείτο πάντα καθόσον η Επιτροπή που το 2002 ελάμβανε υπόψη τα εξαχθέντα χωρίς επιστροφές προϊόντα κατά τον ετήσιο υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών αγνοεί σήμερα κατά τους υπολογισμούς της την ταύτιση που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των στοιχείων που συγκροτούν την έννοια του όρου «εξαγώγιμο πλεόνασμα» και του υπολογισμού του «μέσου όρου ζημιών».

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal de grande instance de Nanterre αποφάσισε να αναστείλει την πρόοδο της δίκης και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Είναι ανίσχυρο έναντι του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001 [...] και έναντι της αρχής της αναλογικότητας το άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού 314/2002 [...], ή/και οι εκδοθέντες σε εκτέλεσή του κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004, επειδή, όσον αφορά τον υπολογισμό της εισφοράς επί της παραγωγής, το άρθρο αυτό δεν προβλέπει ότι δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του "εξαγώγιμου πλεονάσματος" οι ποσότητες ζάχαρης που περιλαμβάνονται σε μεταποιημένα προϊόντα τα οποία εξάγονται χωρίς παράλληλη καταβολή επιστροφής κατά την εξαγωγή;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό:

2) Είναι ανίσχυροι έναντι του κανονισμού 314/2002 […] και έναντι του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001, καθώς και έναντι των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας, οι κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004 επειδή καθορίζουν εισφορά επί της παραγωγής ζάχαρης, που υπολογίζεται με βάση τον "μέσο όρο ζημιών" ανά εξαγόμενο τόνο, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ποσότητες που εξάγονται χωρίς καταβολή επιστροφής, ενώ οι ίδιες αυτές ποσότητες περιλαμβάνονται στο σύνολο το οποίο αποτελεί τη βάση για την εκτίμηση της συνολικής ζημίας για την οποία απαιτείται σχετική χρηματοδοτική κάλυψη;»

Επί της συνεκδίκασης των υποθέσεων C-5/06 και C-23/06 έως C-36/06

27 Δεδομένης της συνάφειας των υποθέσεων C-5/06 και C-23/06 έως C-36/06, οι υποθέσεις αυτές πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 43 του κανονισμού διαδικασίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 103 του ιδίου κανονισμού, να συνεκδικασθούν.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

28 Δεδομένου ότι τα προδικαστικά ερωτήματα των αιτούντων δικαστηρίων ταυτίζονται επί της ουσίας, πρέπει να εξετασθούν λαμβάνοντας υπόψη τον τρόπο που διαρθρώνονται στην υπόθεση C-5/06.

Επί του ερωτήματος αν, βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001, όλες οι ποσότητες εξαγόμενων προϊόντων που εμπίπτουν στη διάταξη αυτή πρέπει, για τον υπολογισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος, να αφαιρεθούν από την κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας

29 Υπενθυμίζεται ότι η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), προέβλεπε, όπως η ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1260/2001, ότι έπρεπε να γίνουν τροποποιήσεις στο καθεστώς των ποσοστώσεων παραγωγής, μεταξύ άλλων, «για να δοθούν στην Κοινότητα τα αναγκαία μέσα ώστε να διασφαλισθεί με δίκαιο αλλά αποτελεσματικό τρόπο η συνολική χρηματοδότηση από τους ίδιους τους παραγωγούς των εξόδων για τη διάθεση των πλεονασμάτων που προκύπτουν από τη σχέση μεταξύ της παραγωγής της Κοινότητος και της καταναλώσεώς της […]».

30 Το άρθρο 28 του κανονισμού 1785/81, που καθόριζε τα κριτήρια καθορισμού των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά την παραγωγή ζάχαρης Α και Β και ισογλυκόζης Α και Β, όριζε στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Πριν από το τέλος κάθε περιόδου εμπορίας από 1981/1982 έως 1985/1986 διαπιστώνεται:

α) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης Α και Β και ισογλυκόζης Α και Β που παράγεται για λογαριασμό της τρέχουσας περιόδου·

β) η προβλεπόμενη ποσότητα ζάχαρης και ισογλυκόζης που διατίθεται για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητος κατά την τρέχουσα περίοδο·

γ) το πλεόνασμα που δύναται να εξαχθεί δια μειώσεως της ποσότητας που προβλέπεται υπό α΄ κατά την ποσότητα που προβλέπεται υπό β΄·

δ) ο προβλεπόμενος μέσος όρος ζημιών ή ο προβλεπόμενος μέσος όρος εισπράξεων ανά τόνο ζάχαρης για τις [εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου].

Αυτός ο μέσος όρος ζημιών ή αυτός ο μέσος όρος εισπράξεων είναι ίσος προς τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που επεβλήθησαν στο σύνολο των τόνων των εν λόγω [εξαγωγών για τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις]·

ε) η προβλεπόμενη συνολική ζημία ή η προβλεπόμενη συνολική είσπραξη δια πολλαπλασιασμού του πλεονάσματος που αναφέρεται υπό γ΄ με τη μέση ζημία ή τη μέση είσπραξη που αναφέρεται υπό δ΄.»

31 Η διάταξη αυτή, μολονότι αντικαταστάθηκε διαδοχικά από το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 252, σ. 1) και από το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 1260/2001, παρέμεινε, στην ουσία, αναλλοίωτη.

32 Το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1443/82 της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 1982, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 158, σ. 17), προέβλεπε ότι οι ποσότητες ζάχαρης και ισογλυκόζης που εξάγονται προς τρίτες χώρες υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων αφαιρούνταν από τις ποσότητες ζάχαρης και ισογλυκόζης που προορίζονται για κατανάλωση εντός της Κοινότητας.

33 Ειδικότερα, από τον φάκελο των υποθέσεων C-23/06 έως C-36/06 προκύπτει ότι, όσον αφορά το εξαγώγιμο πλεόνασμα, η Επιτροπή θεωρεί σταθερά ότι το πλεόνασμα αυτό ανταποκρίνεται στην ελαττωμένη παραγωγή των διαθέσεων της ζάχαρης, αφού οι εξαγωγές ζάχαρης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων, είτε έτυχαν επιστροφής είτε όχι, περιλαμβάνονται όχι στην κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας αλλά στο εν λόγω πλεόνασμα.

34 Το άρθρο 15 του κανονισμού 1260/2001, που καθορίζει τα κριτήρια καθορισμού των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά την παραγωγή ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β, προβλέπει στην παράγραφο 1, στοιχεία α΄ έως γ΄, ότι το εξαγώγιμο πλεόνασμα αποτελείται από τη διαφορά μεταξύ, αφενός, της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης Α και Β, ισογλυκόζης Α και Β και σιροπιού ινουλίνης Α και Β, που παράγεται στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου και, αφετέρου, της προβλεπόμενης ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης που διατίθεται για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας κατά την τρέχουσα περίοδο.

35 Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του ιδίου κανονισμού, ο προβλεπόμενος μέσος όρος ζημιών ισούται με τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που υπολογίζονται επί του συνολικού όγκου των εξαγωγών για τις οποίες έχουν αναληφθεί οι εν λόγω υποχρεώσεις.

36 Η προβλεπόμενη συνολική ζημία υπολογίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, του κανονισμού 1260/2001, πολλαπλασιάζοντας το εξαγώγιμο πλεόνασμα με τον μέσον όρο ζημιών.

37 Το εξαγώγιμο πλεόνασμα συνίσταται στη διαφορά μεταξύ της κοινοτικής παραγωγής με ποσοστώσεις Α και Β και της εσωτερικής κατανάλωσης, στην οποία δεν περιλαμβάνονται οι ποσότητες εξαγόμενων προϊόντων είτε έχουν τύχει επιστροφών κατά την εξαγωγή είτε όχι.

38 Πράγματι, οι ποσότητες εξαγόμενων προϊόντων δεν πρέπει να θεωρούνται ως διατεθείσες για κατανάλωση στο εσωτερικό της Κοινότητας, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1260/2001.

39 Στην ουσία, το εξαγώγιμο πλεόνασμα περιλαμβάνει τις ποσότητες των προϊόντων για τη διάθεση των οποίων έχουν προβλεφθεί κοινοτικά μέτρα στήριξης. Έτσι, για παράδειγμα, οι ποσότητες των προϊόντων που ενδεχομένως αποθηκεύονται στο τέλος της περιόδου πρέπει να λογίζονται ως μη διατεθείσες ποσότητες προκειμένου να καθορισθεί το εξαγώγιμο πλεόνασμα ενώ, καθ' υπόθεση, δεν έχουν εφαρμοστεί υπέρ αυτών κατά το στάδιο αυτό μέτρα στήριξης της διάθεσής τους.

40 Το εξαγώγιμο πλεόνασμα δεν συγχέεται με τις εξαγόμενες ποσότητες προϊόντων. Οι ποσότητες αυτές, μολονότι έχουν τύχει επιστροφών, δεν συνεπάγονται πάντοτε έξοδα για τους παραγωγούς. Τούτο θα συνέβαινε ιδίως οσάκις η ποσότητα που προκύπτει, καθ' υπόθεση, από τη διαφορά μεταξύ, αφενός, των αρχικών αποθεμάτων και της κοινοτικής παραγωγής και, αφετέρου, των τελικών αποθεμάτων είναι μεγαλύτερη από την κοινοτική παραγωγή και οι ποσότητες των προϊόντων για τις οποίες καταβλήθηκαν επιστροφές δεν υπερβαίνουν τη διαφορά μεταξύ της κοινοτικής παραγωγής και της ποσότητας αυτής.

41 Όπως υποστήριξε, στην ουσία, η Επιτροπή, αν ο σκοπός του κανονισμού 1260/2001 ήταν να στηρίξει τον υπολογισμό των εισφορών επί της παραγωγής στο κόστος των επιστροφών για τον προϋπολογισμό, θα αρκούσε να καθορισθούν οι εισφορές αυτές με βάση τη συνολική ζημία υπολογιζομένη στο σύνολο των επιστροφών κατά την εξαγωγή και την παραγωγή.

42 Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι η προβλεπόμενη συνολική ζημία, όπως ορίζεται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, του κανονισμού 1260/2001, δεν συμπίπτει με το συνολικό ποσό των σχετικών με την τρέχουσα περίοδο επιστροφών, αλλά αποτελείται από το γινόμενο του εξαγώγιμου πλεονάσματος και του προβλεπόμενου μέσου όρου ζημιών ανά τόνο ζάχαρης για τις εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου.

43 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι με τον υπολογισμό της προβλεπόμενης συνολικής ζημίας σκοπείται, εν πάση περιπτώσει, να καθοριστούν με προοπτική και συμβατικώς οι ζημίες λόγω διάθεσης των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής.

44 Ωστόσο, αν οι εξαγόμενες χωρίς επιστροφές ποσότητες υπολογίζονταν στην εσωτερική κατανάλωση, η κατανάλωση αυτή θα υπερεκτιμάτο. Ως εκ τούτου, το εξαγώγιμο πλεόνασμα θα υπετιμάτο. Επομένως, θα υπήρχε κίνδυνος να μην επιτευχθεί ο σκοπός του συστήματος αυτοχρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων που εξασφαλίζει, από τη θέσπιση του συστήματος αυτού από τον κανονισμό 1785/81, κατά τρόπο δίκαιο αλλά αποτελεσματικό την πλήρη χρηματοδότηση των εξόδων αυτών από τους παραγωγούς και του οποίου η εφαρμογή από την Επιτροπή στηρίχθηκε πάντα στην έννοια του εξαγώγιμου πλεονάσματος που περιλαμβάνει τις εξαγωγές ζάχαρης, είτε έτυχαν επιστροφής είτε όχι. Επομένως, η διατήρηση του εν λόγω συστήματος θα μπορούσε, αντιθέτως προς τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1260/2001, να τεθεί σε κίνδυνο.

45 Υπό το φως των ανωτέρω σκέψεων, το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 1260/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, για τον υπολογισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος, πρέπει να αφαιρεθούν από την κατανάλωση όλες οι ποσότητες εξαγόμενων προϊόντων που εμπίπτουν στο άρθρο αυτό, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι.

Επί του ερωτήματος αν, βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001, όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων που εμπίπτουν στη διάταξη αυτή πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του προβλεπόμενου μέσου όρου ζημιών ανά τόνο ζάχαρης

46 Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού 1260/2001, ο μέσος όρος ζημιών ισούται με τη διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των επιστροφών και του συνολικού ποσού των εισφορών που υπολογίζονται επί του συνολικού όγκου των εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου.

47 Η προβλεπόμενη συνολική ζημία υπολογίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, του κανονισμού αυτού, πολλαπλασιάζοντας το εξαγώγιμο πλεόνασμα με τον μέσον όρο ζημιών.

48 Σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, για κάθε εξαγωγή ζάχαρης, ισογλυκόζης και σιροπιού ινουλίνης από την Κοινότητα, απαιτείται η προσκόμιση πιστοποιητικού εξαγωγής, του οποίου η έκδοση εξαρτάται από την κατάθεση εγγύησης που εξασφαλίζει τη δέσμευση για την πραγματοποίηση της εξαγωγής κατά τη διάρκεια ισχύος του πιστοποιητικού.

49 Ωστόσο, στο πλαίσιο των εξαγωγών που προβλέπει ο κανονισμός 1260/2001, πρέπει, ελλείψει ειδικών λόγων περί του αντιθέτου, να ερμηνευθεί ο όρος «εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου» του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του ιδίου κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού που αναφέρει τις εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις.

50 Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, ο όρος αυτός τείνει να περιλαμβάνει κάθε προϊόν που εμπίπτει στο άρθρο 15 του εν λόγω κανονισμού και πρόκειται να εξαχθεί από την Κοινότητα.

51 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς πλειόνων ενδιαφερομένων που υπέβαλαν παρατηρήσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας, το ζήτημα αν οι επιστροφές κατά την εξαγωγή συνδέονται ή όχι με τα προϊόντα προς εξαγωγή δεν επηρεάζει την έννοια «εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου». Πράγματι, η έννοια αυτή αφορά μόνον τα προϊόντα για τα οποία έχουν εκδοθεί πιστοποιητικά εξαγωγής.

52 Παρόμοια ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού 1260/2001 συνάδει με την έννοια «εξαγώγιμο πλεόνασμα» της παραγράφου 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού αυτού, όπως προκύπτει από τη σκέψη 45 της παρούσας απόφασης και καθιστά δυνατό, κατά τα λοιπά, τον συνεπή υπολογισμό της προβλεπόμενης συνολικής ζημίας όπως ορίζεται στην εν λόγω παράγραφο 1, στοιχείο ε΄.

53 Πράγματι, όπως ισχυρίζονται στην ουσία οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης καθώς και η Γερμανική και Γαλλική Κυβέρνηση, η προβλεπόμενη συνολική ζημία που προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος με τον μέσον όρο ζημιών, θα υπερεκτιμάτο αν ένα προϊόν εθεωρείτο εξαγόμενο για τον υπολογισμό του εξαγώγιμου πλεονάσματος και δεν λαμβανόταν υπόψη αντιστοίχως για τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών του οποίου ο παρονομαστής αποτελείται, όπως ορίζει το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1260/2001, από τον συνολικό όγκο των εξαγωγών ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις και οι οποίες πρόκειται να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου.

54 Από τον φάκελο της υπόθεσης και, ειδικότερα, από το έγγραφο εργασίας D/32013/04 των υπηρεσιών της Επιτροπής περί της μεθόδου υπολογισμού των εισφορών επί της «παραγωγής ζάχαρης» που υποβλήθηκε στη Διαχειριστική Επιτροπή του τομέα της ζάχαρης στις 30 Σεπτεμβρίου 2004 προκύπτει ότι ορισμένα κράτη μέλη ζήτησαν να περιληφθεί στον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών η εξαγόμενη χωρίς επιστροφές ζάχαρη. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η συνολική ζημία, όπως την υπολόγισε η Επιτροπή κατ' εφαρμογή, μεταξύ άλλων, του άρθρου 6, παράγραφος 5, του κανονισμού 314/2002, ήτοι, ειδικότερα, αποκλείοντας από τις εξαγωγές ως προς τις οποίες έχουν αναληφθεί υποχρεώσεις τις εξαγόμενες ποσότητες χωρίς επιστροφές, είναι ίση ή μεγαλύτερη από τα έξοδα των επιστροφών για τη ζάχαρη.

55 Ωστόσο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι παρόμοια μέθοδος υπολογισμού μπορεί να αποτρέψει τη δημιουργία πλεονασμάτων που θα επιβάρυναν τις τιμές της αγοράς, θα αποσταθεροποιούσαν την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και θα μπορούσαν να προκαλέσουν έξοδα, ιδίως της αγοράς κατά την παρέμβαση.

56 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

57 Πράγματι, από την ένατη, ενδέκατη και δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1260/2001 προκύπτει ότι το σύστημα που ο κανονισμός αυτός θεσπίζει σκοπεί να επιβαρύνει πλήρως τους παραγωγούς, κατά τρόπο δίκαιο αλλά αποτελεσματικό, με τα έξοδα διάθεσης των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής σύμφωνα με την αρχή της αυτοχρηματοδότησης.

58 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, το σύστημα χρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης είναι έτσι διαρθρωμένο, ώστε για την ποσόστωση Α που αντιπροσωπεύει την εγχώρια κατανάλωση να εισπράττεται μόνο μια ελάχιστη εισφορά, ενώ η ποσόστωση Β που προορίζεται βασικά προς εξαγωγή υπόκειται σε πολύ υψηλότερη εισφορά, τέτοια που να παρέχει τη δυνατότητα χρηματοδότησης των αναγκαίων επιστροφών και να ασκεί ταυτόχρονα επίδραση αποτρεπτική για τους παραγωγούς (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 1986, 250/84, Eridania zuccherifici nazionali κ.λπ., Συλλογή 1986, σ. 117, σκέψη 19).

59 Η αποτρεπτική επίδραση για τους παραγωγούς που δύναται να ασκεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου στην προπαρατεθείσα υπόθεση Eridania zuccherifici nazionali κ.λπ., το σύστημα χρηματοδότησης των εξόδων διάθεσης οφείλεται, όπως επισημαίνει η γενική εισαγγελέας στο σημείο 60 των προτάσεών της, στο γεγονός ότι η εισφορά επί της παραγωγής επιβαρύνει τους παραγωγούς με τη χρηματοδότηση των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής.

60 Ωστόσο, εκτός από την άκρως θεωρητική περίπτωση που όλες οι εξαγωγές ετύγχαναν επιστροφών, το σύστημα της Επιτροπής, στο βαθμό που καταλήγει στην πράξη να καθορίζει εκ των προτέρων τη συνολική ζημία σε ποσό μεγαλύτερο από τα έξοδα λόγω επιστροφών, υπερβαίνει τον σκοπό του κανονισμού 1260/2001 και ιδίως τη δίκαιη χρηματοδότηση των εξόδων διάθεσης των πλεονασμάτων της κοινοτικής παραγωγής που μνημονεύεται στη σκέψη 57 της παρούσας απόφασης.

61 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η προσήκουσα απάντηση είναι ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού 1260/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων που εμπίπτουν στο άρθρο αυτό, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του προβλεπόμενου μέσου όρου ζημιών ανά τόνο προϊόντος.

Επί του κύρους των κανονισμών 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004

62 Οι κανονισμοί 1837/2002, 1762/2003 και 1775/2004 της Επιτροπής καθόρισαν, για τις περιόδους εμπορίας 2001/2002, 2002/2003 και 2003/2004, τα ποσά των εισφορών επί της παραγωγής στον τομέα της ζάχαρης.

63 Δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 5, του κανονισμού 314/2002, για τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών ανά τόνο ζάχαρης, μόνον τις εξαγωγές για τις οποίες καταβλήθηκαν επιστροφές. Ωστόσο, από τον φάκελο της υπόθεσης προκύπτει ότι η εν λόγω μέθοδος υπολογισμού εφαρμόστηκε μόνον από το 2003 και εφεξής. Όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2001/2002, στην οποία αναφέρεται ο κανονισμός 1837/2002, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή, για τον καθορισμό των εισφορών επί της παραγωγής, υπολόγισε τον μέσον όρο ζημιών βασιζόμενη στο σύνολο της εξαγόμενης ζάχαρης υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων, είτε οι εξαγωγές αυτές έτυχαν επιστροφών είτε όχι. Το επόμενο έτος, η Επιτροπή διόρθωσε τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών λαμβάνοντας υπόψη μόνον τα εξαγόμενα προϊόντα για τα οποία πράγματι καταβλήθηκαν επιστροφές. Τούτο προκάλεσε αύξηση του εν λόγω μέσου όρου ζημιών, του οποίου το ποσόν μεταφέρθηκε στη συνολική ζημία της περιόδου εμπορίας 2002/2003.

64 Ωστόσο, από την απάντηση που δόθηκε με τη σκέψη 61 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι μια τέτοια μέθοδος υπολογισμού του μέσου όρου ζημιών αντίκειται στο άρθρο 15 του κανονισμού 1260/2001.

65 Κατά συνέπεια, οι κανονισμοί 1762/2003 και 1775/2004 που προβλέπουν την εν λόγω μέθοδο είναι ανίσχυροι.

66 Όσον αφορά τον κανονισμό 1837/2002, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, η εξέτασή του δεν κατέληξε στον εντοπισμό στοιχείων δυνάμενων να επηρεάσουν το κύρος του.

67 Πάντως, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η διόρθωση του υπολογισμού του μέσου όρου ζημιών, για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 63 της παρούσας απόφασης, αντίκειται στο άρθρο 15 του κανονισμού 1260/2001 καθό μέτρο βασίζεται στη μέθοδο υπολογισμού που μνημονεύεται στην προαναφερθείσα σκέψη της παρούσας απόφασης.

68 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, η προσήκουσα απάντηση στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν είναι η εξής:

— σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 1260/2001, προκειμένου να υπολογιστεί το εξαγώγιμο πλεόνασμα, πρέπει να αφαιρεθούν από την κατανάλωση όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων του άρθρου αυτού, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι·

— το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του εν λόγω κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων που εμπίπτουν στο άρθρο αυτό, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό τόσο του εξαγώγιμου πλεονάσματος όσο και του μέσου όρου ζημιών ανά τόνο προϊόντος·

— οι κανονισμοί 1762/2003 και 1775/2004 είναι ανίσχυροι, και

— η εξέταση του κανονισμού 1837/2002 δεν κατέληξε στον εντοπισμό στοιχείων δυνάμενων να επηρεάσουν το κύρος του.

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης, προκειμένου να υπολογιστεί το εξαγώγιμο πλεόνασμα, πρέπει να αφαιρεθούν από την κατανάλωση όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων του άρθρου αυτού, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι.

Το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του εν λόγω κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι όλες οι ποσότητες των εξαγόμενων προϊόντων του άρθρου αυτού, είτε καταβλήθηκαν πράγματι επιστροφές είτε όχι, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό τόσο του εξαγώγιμου πλεονάσματος όσο και του μέσου όρου ζημιών ανά τόνο προϊόντος.

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1762/2003 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2002/2003, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης, και ο κανονισμός (ΕΚ) 1775/2004 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2003/2004, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης είναι ανίσχυροι.

Η εξέταση του κανονισμού (ΕΚ) 1837/2002 της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2002, για τον καθορισμό, όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2001/2002, των ποσών των εισφορών επί της παραγωγής καθώς και του συντελεστή της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης, δεν κατέληξε στον εντοπισμό στοιχείων δυνάμενων να επηρεάσουν το κύρος του.

(υπογραφές)